

Jonas krikštijo vandeniui, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia /Apd 11,16/

2019 m. birželis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 6 (201)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X (internete ISSN 2424-4341)

DIEVAS PER ŠVENTĄJĄ DVASIĄ DOVANOJA MUMS KITĄ KALBĄ

Nacių nužudytas liuteronų kunigas Dietrichas Bonhoferis savo laiškuose iš kalėjimo svarstė daug svarbių tikėjimo klausimų. Šie laišškai išleisti knyga *Pasipriešinimas ir nuolankumas*. Kalėjimas yra vieta, kurioje norisi paguodos. Dietrichas Bonhoferis atkreipia savo laiško adresato dėmesį į tą keistumą, kad Visagalis Dievas, Absolutas, siunčia silpniems ir bailiems žmonėms malonės, paguodos ir drąsos Dvasią. Tai prasidėjo per Sekmines ir tęsiasi iki šiol. Juk toks Dievo santykis su žmogumi yra tik krikščionybėje. Kodėl Dievas *supranta kančią*, užjaučia ir siunčia paguodą? Kodėl? Atsakymas yra toks:

Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą / Jono 3,16/.

Nes Jis pirmasis kenčia dėl žmogaus ir pasaulio: gimsta tvarte, gyvena dėl kitų, bet yra apkaltinamas, kankinamas, apleistas, nužudytas. Todėl Šventoji Dvasia mus moko:

Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus, kuris, esybe būdamas Dievas, nesilaikė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu ir panašus į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusizėmino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties / Fil 2,5-8/.

Sekminių stebuklas-ženklas yra tai, kad pamaldūs žmonės iš visų tautų po dangumi... suprato, kaip įvairiomis kalbomis Dievą garbina

Po Sekminių pamaldų Vilniaus reformatų bažnyčioje Lahayne šeima ir kunigai

apaštalai. Lyg nesavi ir nustebę, jie vienas kitam kalbėjo: „Argi štai šitie kalbantys nėra galilėjiečiai? Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo gimtąja kalba?!“ /Apdr 2, 7-8/.

Po Babilono bokšto statybos viena kalba kalbėję žmonės nebesuprato vienas kito. Į tai Šv. Raštas duoda užuominą – žmonės norėjo pasididžiuoti, išgarsinti savo vardą:

Jie tarėsi: „Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Išgarsinkime savo vardą prieš išsiskirstydami į visus kraštus!“ /Pr

11,1-4/.

Kai norima išgarsinti savo vardą, dažniausiai nebesuprantama tai, ką sako ar ko nori kitas. Per Sekmines išsiliejusi Šventoji Dvasia duoda galimybę žmonėms suprasti Jėzų ir Evangeliją. Ji duoda žmonėms galimybę suprasti vienas kitą. Dievas mums dovanoja kitą kalbą, visus žmones turinčią sujungti kalbą. Mokykimės tos kalbos.

Gen. superintendentas
kun. Tomas Šernas

Iki Jėzaus Nazariečio nukryžavimo buvo likę suskaičiuotos valandos. Paskutinė vakarienė su artimiausiais pasekėjais vieno Jeruzalės gyventojų namuose. Prie stalo Jėzus kalbėjo jiems, kad tuojau, labai labai greitai įvyks ypatinga permaina. Jis išeis pas Tėvą, o jiems atsiųs kitą guodėją – Tiesos Dvasią. Vietoj paties Jėzaus būti su jo pasekėjais ateis kitas asmuo, kurio Žemės gyventojai nepažįsta. Jėzus aiškino savo mokiniams, kad būdami su juo jie jau susilietė su Tiesos Dvasia, tačiau netrukus Ji gyvens juose.

Tuo metu Jėzaus mokiniai nesu-prato, apie ką kalbėjo jų mokytojas. Būsimieji įvykiai visiškai neatitiko jų lūkesčių. Nors Jėzus jiems ne kartą sakė apie tai, jog bus suimtas,

Kitas Guodėjas

nuplaktas, nužudytas ir trečią dieną prisikels iš mirusiųjų, ta žinia netilpo jų galvose. O dabar dar kitas guodėjas – Tiesos Dvasia. Ką mokytojas turi omeny, sakydamas, jog ateis kitas guodėjas?

Visų pirma tai, jog Kūrėjas galės būti su žmonėmis taip arti, kaip nuo pradžios buvo sumanęs ir apie ką kalbėjo per savo pranašus praeitais amžiais. Žmonės bus Visagalio Dievo buveinė, Jo Dvasios šventykla.

Žmonijos istorijos pradžioje įvyko šturpi nelaimė – nuopuolis, kurio tragiškumo dauguma žmonių visiškai nesuvokia. Tai mūsų protėvių pasirinkimas save mylėti labiau negu Kūrėją ir labiau tikėti tuo, ką sako kūriniai, negu tuo, ką sako pats Kūrėjas. Netikėti asmeniu, kuris niekada nemelavo ir nemeluoja, reiškia tikėti melu. Vidinis ryšys tarp Kūrėjo ir žmonių nutrūko. Žmonės atsi-vėrė dvasinei tamsai ir Tiesos Dvasia nebeturėjo juose vietos.

Tačiau Kūrėjas nepaliko pasiklydusių savo kūrinių. Jis išikūnijo ir tapo nuopuolio nepalietu žmogumi. Pasiukodamas už savo kūrinius Jis atvėrė duris paklydusiems žmonėms sugrįžti pas savo Kūrėją – patikėti Jo atliktu darbu ir atsiverti Jo Dvasiai. Jėzus, mirdamas ant kryžiaus už mūsų nuodėmes, panaikino dėl nuopuolio iškilusią sieną tarp žmonių ir Kūrėjo.

Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio“ – kad Abraomo palaiminimas Jėzuse Kristuje atitektų pagonims ir mes tikėjimu gautume pažadėtąją Dvasią (Apaštalo Pauliaus Laiško galatams 3 skyriaus 13–14 eilutės).

**Pastorius Gabrielius Lukošius,
Lietuvos evangelinių bažnyčių
bendrija**

SKAITINIAI IŠ BIBLIJOS

NAUJA GIESMĖ

Ezekijas įsakė atnašauti deginamąją auką ant aukuro. Pradėjus deginamąją auką, pasigirdo ir VIEŠPATIES giesmė bei trimitai, lydimi Izraelio karaliaus Dovydo muzikos instrumentų (2 Met 29, 27).

Giesmių giedojimas – reikšminga krikščionio gyvenimo dalis. Tiek istorinio Izraelio, tiek krikščionių bažnyčios religija turi ryškų muzikinį akcentą. Jokia kita religija žmonijos istorijoje neturi tokio turtingo muzikinio palikimo.

Izraelio kaip tautos užgimimas buvo pažymėtas giesme. Mozė su Mirjama giedojo prisimindami išlaisvinimą iš Egipto vergijos (žr. Iš 15). Debora su Baraku sutartinai giedojo, kai Dievas išvadavo hebrajus iš kanaaniečių priespaudos (žr. Ts 5). Kai skrynja buvo pargabenta į šventyklą, Jeruzalėje skambėjo giesmės – žmonės grojo instrumentais ir garsiai giedojo (1 Met 15, 16-28).

Senajo Testamento laikais, kai izraelitai ištikimai vaikščiojo Dievo akivaizdoje, giesmė apibūdino Jo tautos gyvenimą. Jie giedodavo dirbdami, žaisdami, mylėdami ir – žinoma – garbindami Dievą. Jiems būtų buvę sunku suprasti Dievo aukštinumą be giesmės. Jo artumas sužadindavo džiugų norą atsiverti ir giedoti.

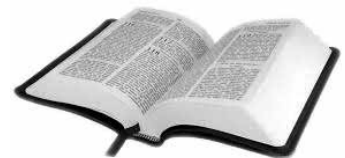
Tai tęsėsi ir ankstyvojoje bažnyčioje. Paulius su Silu giedojo, kai buvo primušti, įmesti į kalėjimą ir sukaustyti šiekštais. Krikščionis be giesmės yra anomalija. Būtent muzikiniai kūriniai ir giesmės krikščionybę ryškiai išskiria iš visų kitų pasaulio religijų. Prisiminkime Bacho

kūrinius, Hendelio Mesiją ar tiesiog paprastą bet kurios krikščionių bažnyčios giesmyną.

Kai tikintysis palaiko artimą ryšį su Kristumi, jį užplūsta džiaugsmas, natūraliai prasiveržiantis giesme. Dovydas tą žinojo, todėl giedojo tokiais žodžiais: Giedosiu Viešpačiui, kuris man daro gera (Ps 13, 6 – K. Burbulio vert.). Kai mūsų santykiai su Kristumi apkiausta ir pradeda vysti, giesmė nutyla.

Ar šiandien tau norisi giedoti?

Giedosiu Tau, Viešpatie, naują giesmę, kuri gimė mano širdyje dėl Tavo Išgelbėjimo. Aukštinsiu Tave savo lūpų giesme.

Superintendentą kunigą *ADOMĄ* *ŠERNA* prisimenant

Gegužės 25 dieną sukako 135 metai, kai gimė (1884) senjoras, kunigas Adomas Šernas. Mirė 1965 metų sausio 6 dieną Nemunėlio Radviliškyje.

Birželio 2 dieną literatas, vertėjas, lietuviybės skleidėjas kunigas Adomas Šernas buvo prisimintas Nemunėlio Radviliškio evangelikų reformatų bažnyčioje. Atitinkamą pamokslą pasakė kunigė Sigita Veinzierl. Po pamaldų parapijiečiai, giminaičiai malda ir giesme pagerbė kunigo atminimą Nemunėlio Radviliškio kapinėse, kur palaidoti Lietuvos Nepriklausomybės labai darbavęsi broliai Jokūbas ir Adomas Šernai, uždegė atminimo žvakelę.

Adomas Šernas gimė 1884 m. gegužės 13 d. (pagal seną stilių) Biržų apskrities Nemunėlio Radviliškio valsčiaus Jasiškių kaime Elžbietos Žemaitytės (Dagienės) ir Martyno Šerno šeimoje. Jis turėjo penkis brolius ir dvi seseris. Skaityti iš giesmyno išmokė motina. Devynerių metų pradėjo lankyti Nem. Radviliškio pradinę mokyklą. 1898 metais išvyko mokytis į Rygos klasikinę gimnaziją. Po trijų klasių Sinodo buvo perkeltas į Slucko reformatų gimnaziją. Įgijęs brandos atestatą, 1905 metais įstojo į Dorpatu (Tartu) universiteto teologijos-filosofijos fakultetą. Baigė jį 1913 metais, ir kovo 24 dieną buvo iššventintas diakonu bei paskirtas tarnauti į Vilniaus reformatų parapiją. Tų pačių metų birželio 23 dieną

ordinuotas kunigu ir paskirtas Švobiškio parapijos klebonu.

1915 metais evakavosi į Rusiją. 1916-1917 metais, Martyno Yčo rūpesčiu, paskirtas Tatjanos komiteto įgaliotiniu Mažosios Lietuvos belaisviams šelpti Simbirsko ir kituose Pavolgio miestuose. 1917 metų rudenį, tarp kitų dvidešimties patikimų asmenų, paskirtas įgaliotiniu Biržų ir Joniškėlio apskrityse kviešti atstovus į Vilniaus Konferenciją, kurioje ir pats dalyvavo. Tuo metu Adomas Šernas jau buvo žinomas

kaip Lietuvos patriotas. Kartu su kitais dirbo tiesiant kelią Lietuvos Nepriklausomybei. A. Šerno pasiūlytas žodis *nepriklausomybė* vietoj *neprigulnybė* buvo Konferencijos priimtas ir iki šiol tebevertojamas. Su broliu Jokūbu Šernu, 1918 metų Nepriklausomybės Akto signataru, nuoširdžiai dirbo Lietuvai.

Kunigaudamas didelį dėmesį skyrė lietuvių kalbai, pats tobulinosi. 1927 metais įgijo teisę mokyti aukštesnėse mokyklose tikybos, rusų, vokiečių, prancūzų kalbų, dėstyti istorijos, geografijos, matematikos, fizikos ir gamtos mokslus. Be tiesioginio darbo, mokytojavo Nem. Radviliškio progimnazijoje, Biržų gimnazijoje, kur dėstė lotynų kalbą, matematiką ir kitus dalykus.

Kun. A. Šernas nuo 1920 iki 1940 metų, su pertrauka, tarnavo Lietuvos kariuomenės kapelionu kariams evangelikams.

Nuo 1929 metų pradėjo literatūrinį darbą. 1936 metais išleistas jo sulietuvintas *Heidelbergo katekizmas*. Laisvalaikiu iš svetimų kalbų vertė giesmes.

1938 m., būdamas kariuomenės kapelionu, kun. A. Šernas išleido kariams evangelikams giesmynėlį *Karys evangelikas*, o 1942 m., jau vokiečiams okupavus Lietuvą, sudarė ir išleido 639 puslapių *Evangelikų giesmyną* su 388 naujai sueiliuotomis giesmėmis ir maldomis, kuris reformatams tarnauja iki šiol.

Nuo 1942 metų A. Šernas – vyriausiasis ev. reformatų Bažnyčios Lietuvoje dvasininkas – generalinis superintendentas.

Pokaryje A. Šernas liko vienas iš keturių (P. Jašinsko, M. Franko, A. Balčiausko), nepasitraukusių į Vakarų reformatų kunigų.

Adomas Šernas per 52 kunigavimo metus tarnavo Vilniaus, Švobiškio, Papilio, Seirijų, Kauno, Nem. Radviliškio, Biržų parapijose.

Nem. Radviliškio kapinėse prie brolių Jokūbo ir Adomo Šernų kapo

Švobiškio reformatų bažnyčia

Buvo vedęs Zuzaną Jašinskaitę, savo vaikų neturėjo, tad visomis išgalėmis padėjo užauginti ir išleisti į mokslus giminaičių vaikus. Nuo kūdikystės užaugino anksti mirusio brolio, signataro Jokūbo Šerno dukrą Ireną, o šiai nuo karo audros pasitraukus į Vakarų, ir jos dukterį Nijolę Kristiną.

1964 m. prislėgtas sunkios, nepagydomos ligos, leidosi prikaltas atsizadėti kunigystės. 1964 m. liepos 5 d. A. Šernas padavė atsistatydinimo pareiškimą Lietuvos

Reformatų Bažnyčios Konsistorijai, savo pareigas perdavė senjorui kun. Povilui Jašinskiui.

Sunkiai sergantis kunigas sovietinių struktūrų buvo priverstas pasirašyti viešą pareiškimą, kad atsisako kunigystės.

1965 m. sausio 6 d. Adomas Šernas mirė. Palaidotas Nem. Radviliškio kapinėse, šalia savo seserų ir brolio (Nepriklausomybės akto signataro Jokūbo Šerno) bei žmonos Zuzanos.

„V.r.ž.“ inf.

1955 metų konfirmantai po šventinių pamaldų prie Nemunėlio Radviliškio reformatų bažnyčios. Pirmoje eilėje iš kairės sėdi: Irena Vilčinskaitė, Rita Ona Žuorytė-Blaževičienė, vargonininkė, chorvedė, kompozitoriaus Konstantino Galkausko mokinė Elžbieta Aleksandra Radinskaitė (Elisabeth Alexandra Radinska 1890–1963), superintendentas kun. Adomas Šernas (1884–1965), Rita Dagytė-Skeberdienė, Birutė Bėčiūtė. Antroje eilėje stovi: ***, Liuda Mikalauskaitė, Rita Bėčiūtė, ***. Trečioje eilėje stovi: Natka, Petras Gudaitis, Jonas Mašėnas, Petras Kraniauskas.

IŠ ATSIMINIMŲ ▶

Buvusi Nem. Radviliškio klebonija, paskui vidurinė mokykla

Nem. Radviliškio reformatų bažnyčios varpininko Jono Deglio sūnus PETRAS VINCAS DEGLIS:

....Atsimenu, kaip kunigas Adomas Šernas, pamaldų metu mums aiškino, kodėl ant reformatų bažnyčioje esančio kryžiaus nėra nukryžiuotojo – mūkos. Kunigas sakė: *Kristus buvo prikaltas prie kryžiaus. Jis vieną kartą numirė, buvo nuimtas nuo kryžiaus ir palaidotas. O pas katalikus Jis vis dar kenčia. Po to buvo tuščias kapas – prisikėlė iš numirusiųjų ir visiems laikams. Kristus antrą kartą nebemiršta. Matai, o pas katalikus mūka visą laiką kabo. Kristus vis dar tebekenčia. Kiekvienam savo tradicijos.*

Girdėjau tokį kunigo Adomo Šerno pasakytą išsireiškimą apie komunizmą: *Kondrašas man pamūrijo kaminą, kuris trečioj dienoj ir nuvirto. Tai tikras įvykis, kurį kun. Adomas Šernas prilygino prie komunizmo. Šis palyginimas apie komunizmą buvo išsakytas vieno susirinkimo metu, kurį girdėjo ir buvęs Nemunėlio Radviliškio vidurinės mokyklos mokytojas bei to meto santvarkos veikėjas Kęstutis Tauras, kuris kunigą Adomą Šerną laikė nusenusiu ir niekam tikusiu. Taip, susirinkimo metu kun. Adomas Šernas jau su lazdele buvo.*

Žinau, kad kunigas Adomas Šernas ne kartą prašėsi valdiško darbo, nes vertėsi gana sunkiai. Taigi, šitoks žmogus buvo apsiskaitęs... Sekmadieniais bažnyčioje atlaikydavo pamaldas, atlikdavo savo pareigas, o kitomis dienomis būdavo laisvas.

/Kalba netaisyta/

► apie kunigą ADOMĄ ŠERNĄ, saugomų Nemunėlio Radviliškio pagrindinės mokyklos muziejuje

Nemunėlio Radviliškio reformatų parapijos kasininkė EMILIJA

DAVIDONYTĖ-ŠARVIENĖ:

Mane, Emiliją Davidonytę-Šarvienę, 1948 m. Nemunėlio Radviliškio evangelikų reformatų bažnyčioje pakrikštijo kunigas Adomas Šernas, kurį atsimenu tik pačiais geriausiais žodžiais.

Kunigas Adomas Šernas buvo nedidelio ūgio, apkūnus, labai nuoširdus žmogus, mokantis bendrauti ir labai mylintis vaikus. Jo veide nebuvo matyti pykčio, rūstumo, visada su savita šypsena. Atsimenu jo mums, vaikams, duodamus pailgos formos šaltmėtinius saldinius blizgiame popierėlyje, kuriuos kunigas Adomas Šernas išsitraukdavo iš savo sutanos (*taliaros* – „V.r.ž. past.“) kišenės. Rudeniop kunigas Adomas Šernas pavaišindavo savo sodo obuoliais.

Kunigas Adomas ir Zuzana Šernai gyveno senos statybos mediniame namelyje Nemunėlio Radviliškyje. Gyveno gana kukliai, paprastai. Atsimenu visur išlaikytą, idealią tvarką (kambariuose), medines grindis (aslos nebuvo). Virtuvė, du kambariai, laiptai į antrą aukštą... Ar buvo kambariai įrengti (namo antrame aukšte), negaliu pasakyti, neteko pabuvoti. Dar menu tvarkingai paklotas lovas su daugybe pagalvių, kurios buvo užklotos gražiai siuvinėtomis skepetomis. Atsimenu gėlių klombas prie fasadinio įėjimo, didelį rūsį...

Kunigas Adomas ir Zuzana Šernai turėjo labai didelį vaismedžių sodą. Rudeniop aš, Emilija su seserimi Vanda ir Šernų globotinėmis, kurios buvo mūsų draugės, ypač Vanda, nes buvo jaunesnė, padėdavome rinkti obuolius.

Mus, vaikus, traukė kunigo Adomo ir Zuzanos Šernų namuose, svečių kambaryje, pastatytas muzikos instrumentas – vargonėliai. Juo

mums, vaikams, pagrodavęs pats kunigas Adomas Šernas. Grodavęs savo parašytas giesmeles. Kunigas Adomas Šernas leisdavęs ir mums pabandyti paskambinti instrumentu. Mūsų grojimo nepavadinsi grojimu. Adomas Šernas nesibardavo už mūsų keliamą triukšmą.

Atsimenu pamaldas, kurias vesdavo kunigas Adomas Šernas Nemunėlio Radviliškio evangelikų reformatų bažnyčioje. Pasibaigus pamaldoms, kunigas Adomas Šernas stodavo bažnyčios gale, prie didžiųjų durų, ir visus išeinančius palydėdavo į namus savo šypsena, tradiciniu rankos paspaudimu. Rankas paspausdavo ir mums, vaikams.

/Kalba netaisyta/

Nem. Radviliškio vidurinės mokyklos V laidos abiturientė DANUTĖ ŽUORYTĖ-ŽENČAUSKIENĖ

...Sutikti teko įvairių žmonių, bet šiandien mintys krypsta į reformatų kunigą, generalsuperintendentą Adomą Šerną, su kuriuo teko susitikti ankstyvoje vaikystėje, nes mano tėvai buvo ev. reformatai, todėl mes eidavome melstis į ev. reformatų bažnyčią...<...>...

Kunigas Adomas Šernas bendraudavo su savo parapijiečiais, žinojo visų bėdas, rūpesčius ir stengdavosi padėti. Mus, mažas mergaites, vaišindavo kepiniais, saldumynais, dovanodavo vaikiškų knygelių.

Visi apylinkės gyventojai žinojo ir matė, kad pas kunigą Adomą Šerną gyvena pastoviai ar trumpiau giminaičių vaikai, kuriais jo šeima rūpinosi. Nežinau, kiek vaikų gyvendavo pas juos, nes savų vaikų jie neturėjo...<...>.

1956 metais <...> vasarą buvau konfirмуota ev. reformatų bažnyčioje, nes prie Pirmosios Komunijos reformatai eina paauglystėje. Man tada buvo 15 metų. Šventė vykdavo

N. Radviliškio reformatų bažnyčia

liepos mėn. 25 d. (Šv. Jokūbo dieną), o jei tai būdavo darbo diena – tai artimiausią sekmadienį. Šiam svarbiam įvykiui visi jaunuoliai ruošdavosi, lankydami pamokėles, kurios vykdavo kunigo namuose, pabaigus dienos darbus. Jas vesdavo kunigas. Kadangi tai būdavo vasarą, tai šeiminiškė Zuzana vaišindavo visus uogomis, sausainiais, arbata. Aišku, tais laikais Šv. Rašto studijos vykdavo gana paviršutiniškai, nes nebuvo galimybių visiems susirinkti dažniau ir ilgesnį laikotarpį. Į šią šventę, o ir į kitas, atvykdavo ir svečių – kunigų iš Biržų ar net Latvijos ev. liuteronų, su kuriais gražiai bendravo visa parapija. Prieš šventę, išvakarėse konfirmantai, jų artimieji, parapijos nariai, vadovaujami kunigo, puošdavo bažnyčią šventei. Visi atsinešdavo gėlių, žalumynų, pindavo ilgiausius vainikus, kuriuos nuleisdavo nuo pat skliautų, puokštėmis papuošdavo suolų – stalų galus. Visur būdavo gėlės ir visa bažnyčia kvėpėdavo gėlių aromatu.<...>.

Kai kunigo ir žmonos nebūdavo namuose (gal išvykdavo bažnyčios reikalais ar asmeniniais), Nijolė mane pakviesdavo užėiti į kabinetą. Ten buvo spinta, pilna įvairiausių knygų, ant rašomojo stalo gulėdavo daug knygų, sąsiuvinii su eilėraščiais, natų sąsiuviniai. Kabinete buvo ir muzikos instrumentas (gerai nepamenu – kažkokie kaip vargo-

nėliai, gal pianinas). Nijolė mokėjo groti, tai paskambindavo kokią nors melodiją. Stengdavomės viską palikti taip, kaip radome. Man tas kabinetas buvo labai neįprastas ir paslaptingas.<...>.

Kai 1971 metais, gyvendama Šiauliuose, sužinojau apie kunigo laišką, buvau keistai nustebusi. Nežinau, kaip tokį jo poelgį vertino jį pažinoję žmonės, bet dažnai būdavo galima išgirsti kalbas, kad jis buvo priverstas, įkalbėtas.

Neteko man su kunigu ir atsisveikinti, kai 1965 m. jis mirė. Tuo metu aš baiginėjau institutą, buvo paskutinė žiemos sesija ir atvažiuoti negalėjau.

Dabar taip pat į Nem. Radviliškį atvažiuoju retai, aplankau savo tėvėlių, senelių, dėdės ir tetos kapus. Aplankau, stabteliu prie kunigo Šerno ir jo žmonos kapų, prisimenu tai, ką gero iš jo išmokau – ramybės, tolerancijos, nuoširdumo.

Mano prisiminimai apie šį žmogų išliks kuo geriausi.

/Kalba netaisyta/

Nem. Radviliškio vidurinės mokyklos III laidos abiturientas JONAS EIDUKAS:

....Aš apie kun. Adomą Šerną nieko iš savo atsimintųjų dalykų berods ir nežinau... Tik tiek, kad, būdamas Nemunėlio Radviliškio vidurinės mokyklos aštuntokėlis, su Šernu asmeniškai bendravau tik tiek, kad fotografuodamas konfirmantus susodinau visus ant suolo ties bažnyčios laiptais. Ir kokia bendrystė galėjo būti tarp nesusitupėjusio mokinuko ir tokio žymaus žmogaus?!

...1964 metais, kai kunigas Adomas Šernas atgulė ligos patale, iš Šiaulių sistemingai atvažiuodavo Šiaulių pedagoginio instituto dėstytojas Jonas Aničas pokalbiams su pasiligojusiu kun. Adomu Šernu. Mano mama Marytė Kaščiukaitė-Eidukienė (1909-09-2003-05) tuo laikotarpiu dirbo Nemunėlio Radviliškio vidurinės mokyklos virėja. Tad svečias maitinosi mokyklos valgyklėlėje.

/Kalba netaisyta/

Adomo Šerno žmogiškąsias savybes apibūdina Malvynos Katrinos Samulienės prisimenamas jos motinos – **MARIJOS DREVINSKIENĖS** (apie 1881–1973) pasakojimas. Tuo metu, kai Lietuvoje buvo ekonominė krizė, visi žmonės labai sunkiai gyveno. Petras Drevinskas (1878–1945) uždarbiavo Latvijoje, jo žmona Marija Drevinskienė buvo likusi su vaikais viena. Kunigas kažkokiam žmogui buvo liepęs, kad pasakytų Marei Drevinskienei, jog ateitų pas jį. Juokingas sutapimas – miestelyje buvo dvi Marės Drevinskienės. Kai nuėjo pirmoji – kunigas pasakė, kad ne ta kviesta. O kai nuėjo Malvynos mama, jai davė terbą miltų ir paltį lašinių ir pasakė, kad jei bus sunku, tegul vėl ateina (mama mano, kad paskui nėjo prašyti). Marija Drevinskienė daug kartų prisimindavusi, koks geras žmogus kunigas buvęs. Nepaisant to, kad jų šeima buvo katalikai, o jis reformatų kunigas.

/Kalba netaisyta/

Užrašė Zita Balaišienė (Samulytė)

Sekminės Panevėžio parapijoje

Sekminių – Bažnyčios gimimo dienos – pamaldos sutapo su antruoju birželio sekmadieniu, kada paprastai pamaldoms renkasi panevėziečiai. Prieš pamaldas į repeticiją rinkosi choristai, pasipuošėme bažnyčią bijūnų ir irisų žiedais, o berželiais bažnyčią jau buvo išpuošę liuteronų parapijiečiai.

Pamaldas laikė generalinis superintendantas kun. Tomas Šernas. Jos prasidėjo choro giesme *Balti žiedai*. Klausėmės Dievo Žodžio, kunigo Tomo Šerno pamokslo apie Sekminių šventę, kuri nuo senovės laikų primena mums brangiausias Dievo dovanas – Šventosios Dvasios išliejimą, krikščionių Bažnyčios susikūrimą. Dangiškasis Tėvas mums atsiuntė Mokytoją, Globėją ir Guodėją, Tėvas atsiuntė Šventąją Dvasią, kuri mums suteikia jėgų, mus moko ir guodžia.

Šventosios Dvasios vedami, šventėme Viešpaties Vakarienę, giesmėmis šlovinome Viešpatį. Pa-

kiliai ir nuoširdžiai iš visų tikinčių širdžių nuskambėjo giesmė *Valdove Didis*.

Sekminių šventė sutampa su vasaros pradžia. Duok, Dieve, kad jos sutaptų ne tik su visu grožiu pražydusia augmenija, bet ir geresnius ir prasmingesnius darbus mūsų gyvenime skirtume Viešpačiui, Jam teiktume daugiau meilės, padėkos ir pagarbos už visa, ką Jis mums yra padovanojęs.

Po šventinių pamaldų šiltai pabendravome agapėje, kurios metu klausėmės parapijos seniūno Donato Skiauterės įspūdžių iš kelionės po Kiniją. Donatas vaizdžiai pasakojo apie kinų tautos gyvenimo būdą, gamtos ir miestų grožį, sunkumus kopiant į aukštai kalnuose stovinčias didingas pagodas, virš 300 km per valandą greičiu tiesia linija per tunelius ir tiltus skriejančius traukinius ir kt. Aštuoniolikos dienų kelionė jam ir jo šeimos nariams paliko neišdildomą įspūdį. Šeima dėkinga du-

krai Aldutei, kuri šiuo metu mokosi kinų kalbos ir atlieka metų praktiką Kinijoje.

Mes esame dėkingi Viešpačiui už bendrystę, už pakylėtas akimirkas, už galimybę pabūti kartu ir švęsti Sekminių šventę.

Palmyra Griciūnienė
Nuotrauka autorės

Sekminės Vilniuje

Birželio 9 d. Vilniaus reformatų bažnyčioje buvo švenčiamos Sekminių – Bažnyčios užgimimo – pamaldos. Jas laikė abu Vilniuje reziduojantys dvasininkai: klebonas kun. Raimondas Stankevičius ir gen. superintendentas kun. Tomas Šernas. Pastarasis pasakė pamokslą, kuriame nuskambėjo mintis, jog tik Šventoji Dvasia įgalina susikalbėti, suprasti vieniems kitus įvairių konfesijų, profesijų, įsitikinimų, išsilavinimų tikintiesiems, kurie yra apšviesti Šventosios Dvasios, kurie tiki, jog Ji kyla iš Dievo Tėvo ir Sūnaus Jėzaus Kristaus.

Šių metų Sekminių pamaldos Vilniaus reformatų bažnyčioje buvo iškilmingos, tikrai šventinės ne tiek parapijiečiams, kiek į mūsų parapijos gyvenimą sėkmingai įsijungusiai Lahayne šeimai, kurioje – net šeši asmenys. Iki šio sekmadienio parapijiečiais – reformatais galima buvo laikyti tik tėvus. Geriausiai pažįstamas – šeimos tėvas, kuratorius Holgeris Lahayne, Rima Lahayne vilniečiams veda Biblijos studijas, tad jas lankantys taip pat spėjo geriau įvertinti jos atsidavimą Viešpaties tarnystei.

Jaunylis Liudvikas (Ludvic) šaukiamai gieda parapijos chore Giesmė, savo skaidriu diskantu pajvairindamas įvairiaamžį mūsų chorą. Liudviku labai džiaugiasi vadovė – vargonininkė Gražina. Amelija (Amelie) nustebino prieš Kalėdas parapijiečių surengtoje mugėje pateikusi įdomių darbelių – lipdinių, kurių ne vienas įsigijome, jų net pritrūko...

O vyresnieji – Izabelė (Isabelle) ir Benjaminas – kol kas mažiausiai mums pažįstami, nes tebegyveno Šiauliuose. Tad Sekminių dieną, priėmę Krikštą ir patvirtinę savo Tikė-

jimą reformatų išpažinime prieš Vilniaus parapiją, jie tapo tikrais mūsų parapijiečiais.

Tad Vilniaus bažnyčioje buvo triguba šventė: Sekminės (Bažnyčios gimimo diena) – Krikštas – Konfirmacija.

Po Krikšto ir Konfirmacijos liturgijos Izabelei ir Benjaminui parapijos klebonas kun. R. Stankevičius įteikė Krikšto ir Konfirmacijos Pažymėjimus. Naujus parapijiečius pasveikino parapijos tarybos pirmininkas Giedrius. Siurprizas parapijiečiams – jų pusbrolio Arno muzikinis pasveikinimas – giesmė, akompanuojant gitara. Muzika skambėjo per visas pamaldas: giedojo Giesmės choras, paruošęs specialiai Šventosios Dvasios atsiuntimo šventei skirtas giesmes, per Komunijos dalinimą solistas Valdas Striužas, akompanuojant vargonais Gražinai Petrauskaitei, sugiedojo švedų giesmę Koks Didis Tu, šlovinančią Visatos Kūrėją, o pamaldas pradėjome visai bažnyčiai darniai giedant O džiaugsminga, išganinga ta Sekminių skaisti diena, be kurios Šventė – lyg ir ne šventė...

Po tokių iškilmingų pamaldų, renginių pabaigoje, daugumos parapijų nariai dar pabendrauja Agapėje. Deja, vilniečiai tokios dovanos neturi, nes, po pamaldų, mūsų bažnyčios kunigai skuba suteikti dvasinį palaiminimą ir džiaugsmą sieloms kitose šalies bažnyčiose jų laukiantiems reformatams. Tikimės, kad pagausėjus darbuotojų Viešpaties vynuogyne, ir Vilniuje, po pamaldų, kunigai nebeskubės, o galės dar pratęsti bendrystę ir su vilniečiais....

Dalija Gudliauskienė
Nuotrauka Holgerio Lahayne

JONO MEKO PELENAI PARGRĮŽO GIMTINĖN

Semeliškių kaime 2017 metais atidengtas akmuo su skrybėle, skirtas paminėti menininko Jono Meko 95-metį.

Birželio trečią savaitgalį iš Njujorko į Lietuvą sugrįžo poeto, avangardinio kino pradininko Jono Meko pelenai. Mirė 2019 m. sausio 23 d., Njujorke. Vykdamas Velionio valią, šeima palaidojo Jono pelenus birželio 16 d. Biržų rajono Semeniškių kapinėse, kur ilsisi Jo tėvai, du broliai ir jų šeimos nariai, kur Jis mintimis nuolat sugrįždavo...

„V.r.ž.“ inf.

Kapų šventė ir krikštynos Panevėžio parapijoje

Gegužės 26-osios rytas prasidėjo išvyka į Kristaus Karaliaus kapinių Kapų šventę. Gal žvarbokas pavasario vėjas ar kitos priežastys sutrukė daugumai parapijiečių atvykti į kapines, tačiau patys išstvermingiausi ir tie, kurių artimųjų kūnai atgulė šiose kapinėse, į šventę atvyko.

Kapinių šventės pamaldas laikė vicesuperintendentas, parapijos administratorius kun. Raimondas Stankevičius, vargonavo parapijos vargonininkė Bronislava Simonaitienė. Susirinkusieji klausėsi Dievo

Žodžio, kunigo pamokslo, kuris vertė ne vieną susimąstyti apie savo gyvenimą ir amžinybę, apie tuos žmones, kurių kūnai yra atgulę šiose kapinėse. Giesmėmis šlovino Viešpatį. Keletas parapijiečių maldoje minėjo savo artimuosius, kuriems dėkojo, kad jie kiekvienas savaip mylėjo mus, davė mums žemiškąjį gyvenimą, mokė gyvenimo ir tikėjimo tiesų. Mes dėkingi jiems jau vien už tai, kad jie buvo. Po pamaldų dar ne vienas aplankė artimųjų kapelius, o vėliau rinko-

mės į bažnyčią, į choro repeticiją, kiti gėlėmis papuošė krikštynos presbiteriją ir Dievo stalą Viešpaties Vakarienės šventimui. Tėveliai, krikšto tėveliai, mažoji Augustė ir kiti artimieji bei parapijiečiai susikaupė Krikšto liturgijai.

Kun. Raimondas Stankevičius visiems priminė Dešimt Dievo įsakymų, kalbėjo apie Krikštą, kuris yra vienas nuostabiausių ir dieviškiausių Kristaus įsteigtų sakramentų. Šis sakramentas – tai paties Kristaus nurodymas, duotas mokiniams po Prisikėlimo. Kristus sakė: *Man duota visa valdžia danguje ir žemėje, todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios (Mt 28,18-19)*. Taigi šiandien buvo pakrikštyta nauja krikščionių Bažnyčios narė, mergaitė Augustė, dar labai maža, tačiau jai buvo suteiktas Krikštas – Šventosios Dvasios malonė, ir ši maža mergaitė tapo nauja Bažnyčios nare, nauja krikščione.

Parapijos seniūnų valdybos pirmininkas kurt. P. R. Puodžiūnas viso surinkimo vardu nuoširdžiai pasveikino Augustę, tėvelius ir krikšto tėvelius su šia jiems ir mums visiems džiugia švente. Mažylė ypač džiaugėsi gauta *minkšta* dovanėle – žaisliuku. Kun. R. Stankevičius tėveliams įteikė reformatų Tikėjimo išpažinimo knygą – *Heidelbergo katekizmą*.

Po Krikšto šventėme Viešpaties Vakarienę.

Šventės pabaigoje dar susirinkome agapėje žemiškai draugystei, maloniai dalinomės išpūdžiais, vaišinomės Augustės močiutės skanėstais, pačių padarytais įvairiais sumuštiniais, gėrėme kavą ir arbatą.

Kiekvienas susitikimas Dievo namuose mus padaro geresniais, susimąstome apie šio laikino gyvenimo trapumą, o graži bendrystė visada duoda daug teigiamų emocijų.

Emilis Valkiūnas

Nuotraukos Palmyros Gričiūnienės

Įspūdžiai iš Baltijos jūros valstybių Ekumeninio Europos krikščionių moterų forumo Taline sugrįžus

Š. m. gegužės 29 – birželio 3 dienomis Taline vyko įprastinis Baltijos jūros kaimyninių šalių Ekumeninis Europos krikščionių moterų susitikimas. Jis vyksta kas dveji metai. Paprastai jame dalyvauti kviečiamos dvi moterys iš kiekvienos Baltijos jūros kaimynės šalies, tik iš Vokietijos gali dalyvauti neribotas skaičius moterų, nes ji dengia beveik visas renginio išlaidas, ir šalis organizatorė paprastai pasiekia daugiau moterų, kad galėtų surengti susitikimą. Išimties tvarka buvo pakviestos 3 moterys iš Baltarusijos. Iš Lietuvos mes dalyvavome dviese: parapijos seniūnė Aušrinė Bareikytė-Čižikienė ir aš – Renata Bareikienė. Mes turėjome vardinius kvietimus. Iš viso dalyvavo 22 moterys. Renginys vyko Talino Piritos vienuolyne, pastatytame 2001 metais. Nors vienuolynas didelis, jame šiuo metu gyvena tik 8 sesutės iš Indijos ir Pietų Amerikos šalių. Jos labai malonios: gamino mums maistą, tvarkė kambarius ir padėjo spręsti bet kokias iškilusias problemas.

Susitikimo tema: *Dėkime visas galimas pastangas, kurios vestų į taiką ir tarpusavio supratimo tobulinimą* (Rom 14,19). Kiekviena diena prasidėdavo nuo rytinės maldos ir baigdavosi vakarine malda. Mums teko pravesti Vakarinę maldą pačios pirmosios dienos vakarą, ką tik atvykus. Gerai, kad buvome pasiruošusios, nors manėme, kad pradės vokiečių ar estų. Maldai pasirinkome 119 psalmės 1-8 eilutes ir skaitinį iš *Mato evangelijos* 5 skyriaus 44 – 45 eilutes. Giedojome giesmes *Dieve Tėve danguje, Viešpatį liaupsink visatos Valdovą* ir *Už rankų imk meilingai*. Tarp jų įterpėme maldavimus garsius ir tylus, baigėme Viešpaties malda.

Paskaitoms buvo pakviestos savo dalykų profesionalės: dr. Einike Oilli skaitė paskaitą *Kaip surasti taiką*, Mari-Ann Kelam *Taika mūsų*

kontinente, Pia Ruotsala *Taikos paieškimo procesas šeimoje*. Po paskaitų vyko diskusijos.

Buvo suorganizuotos dvi ekskursijos: viena – į Piritos vienuolyno, šalia kurio gyvenome, griuvėsius. Senovėje, XV a., Livonijos ordino buvo pastatytas protu nesuvokiamo dydžio vienuolynas. Tada Talinas dar buvo vadinamas Reveliu. Tuo metu tai buvo didžiausias vienuolynas visose Livonijos žemėse. Vienuolyną XVI a. sugriovė Ivanas Rūstusis. Yra išlikęs gotikinis fasadas, kai kurios bažnyčios sienos ir kai kurių kitų pastatų pamatai, rūšiai. Vasarą ant tų sienų liekanų iš plastikinės plėvelės uždengiamas *stogas* nuo lietaus, ir ten rengiami įvairūs festivaliai ar koncertai. Pasakojo, kad labai gera akustika.

Sekmadienį vykome į pamaldas naujai pastatytoje Metodistų bažnyčioje. Ji ir padarė patį didžiausią įspūdį. Iš išorės atrodo, kad tai visai nedidelė, kukli bažnytelė. Tačiau patekus į vidų, įspūdis kardinaliai keičiasi. Pati bažnyčios patalpa, kur vyksta pamaldos, didžiulė. Prie bažnyčios veikia Teologijos universitetas, su nemažai auditorijų, Universiteto Rektoriaus kabinetas, Dekanatas. Čia ruošiami kunigai. Yra

ir didelė kavinė, kurioje apsilankyti kviečiami pamaldose dalyvavę tikintieji. Ir jie ten noriai lankosi. Mūsų viešnagės metu ji buvo pilnutėlė. Čia ir mums buvo paruošti labai skanūs pietūs. Neiškenčiau nepaklausus, kas ją pastatė. Pasirodo, amerikiečiai ir korėjiečiai.. Mūsų pamaldos prasidėjo 11 val., o po pietų į pamaldas renkasi rusų tautybės metodistai. Dviems parapijoms lengviau išlaikyti tokią įspūdingą bažnyčią. Lankėmės ir visai mažoje, sodų bendrijoje pastatytoje bažnytelėje. Aš galvojau apie mūsų Panevėžio bažnyčią, tokią ir mes galėtume pasistatyti, tai beveik kaip didesnis sodo namelis.

Talinas labai išgražėjęs, daug naujų gražių pastatų, tarp jų – ir dangoraižių, kuriais patys estai ne labai džiaugiasi. Senamiestis išpuoselėtas, namai gražiai išdažyti, nėra atsilupusių sienų, ką dažnai gali pamatyti Vilniuje. Gatvėse ir kavinukėse knibždėte knibžda turistai.

Atsiveikinome su dideliu dėkinumu estams už puikiai suorganizuotą renginį ir vokiečiams už paramą, ir su viltim, kad po dviejų metų vėl susitikime.

Kuratorė dr. Renata Bareikienė
Nuotrauka autorės

Didikų palaikų tyrimai Kėdainiuose

Kėdainių evangelikų reformatų bažnyčios rūsiuose ilsisi ne tik kunigaikščių Radvilų palaikai. Ten taip pat buvo palaidoti – užmūryti kriptose – ir kitų didikų palaikai.

Rimantas Žirgulis

Šią vasarą Vilniaus universiteto mokslininkai pradės XVII–XVIII a. Kėdainiuose gyvenusio elito palaikų tyrinėjimus. Kėdainių krašto muziejaus direktorius Rimantas Žirgulis LRT laidoje Laba diena, Lietuva kalbėjo, kad vasarą bus atliekami įvairiausiai palaikų tyrimai: antropologiniai, mikrobiologiniai, įkapių tyrimas ir t.t. Rimtų tyrimų niekada nebuvo daryta. Apie 1987 metus, kai buvo nutarta Kėdainių vaikų sporto mokyklos salę pertvarkyti ir pritaikyti koncertams, parodoms, buvo šiek tiek pradėta tyrinėti. Bet, atidengus rūsius, atsirado negerų žmonių – vandalų, kurie ėmė siau-

tėti rūsiuose, niokoti karstus, palaikus. Atvykę mokslininkai išsivežė palaikus į Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą, ten buvo palaikai fotografuoti, išmatuoti, nustatytas amžius, bet rimtų tyrimų nedaryta. Palaikai parvežti atgal į Kėdaines ir buvo nutarta sutvarkyti tik Radvilų giminės palaikus, o kitų ten rastų didikų, miestiečių palaikų saugojimui nupirkti nauji metaliniai karstai, sudėti ant stelažų ir užmūryti kriptoje. Dabar ir bus tikslas patekti į tą užmūrytą kriptą. Iki šiol buvo galima patekti tik į kriptą – mauzoliejų, kur yra šeši didikų sarkofagai: du suaugusių ir keturi – vaikų. Pirmasis ir

visų čia palaidotų – senelis, Lietuvos pakancleris, Vilniaus vaivada, Lietuvos didysis etmonas Kristupas Radvila Perkūnas (1547–1603), antrasis – jo anūkas, turėjęs tokius pat titulus, Jonušas Radvila XI (1612–1655), kiti – jo broliukai ir sesutė: Steponas, gyvenęs vos kelis mėnesius, bei Jurgio, Mikalojaus ir Elžbietos sarkofagai. Pastarųjų palaikų nebuvo surasta, karstai tušti. Šią vasarą, ėmus tirti užmūrytosios kriptos palaikus, galbūt bus identifikuoti ir surasti šių vaikų palaikai. Su būsima tyrimais siejamos viltys išsiaiškinti ir daugiau sužinoti apie ten palaidotas Kėdainių asmenybes. Kėdaines – labai svarbus Lietuvos Reformacijai miestas. Jame gyvenę ne tik didikai Radvilos, bet ir miestiečiai – lietuviai, vokiečiai, škotai – labai įdomūs istorijai ir per tyrinėjimus mokslininkai tikisi sužinoti daug naujo. Birželio mėnesį ekskursijos dar lankysis mauzoliejuje, o vėliau, kai prasidės tyrimai, jis bus uždarytas.

„V.r.ž.“ inf.

Sveikiname

Panevėžio reformatų parapija ir visos Lietuvos reformatai nuoširdžiai sveikina buvusį Panevėžio parapijos seniūnų valdybos pirmininką **PETRĄ KLYBĄ**, atšventusį garbingą 95-erių metų Jubiliejų!

Ne tik dirbdamas parapijos pirmininku, bet ir visus tuos 29-erius metus praleidžiate kartu su mumis maldoj ir Viešpaties malonėj. Parapijiečiai linki Jūsų širdis ir toliau džiaugtusi nuveiktais darbais, kad gyvenimą lydėtų puiki sveikata, gera nuotaika, sėkmė, Viešpaties palaima ir globa.

Būkite laimingas, jausdamas buvimo šioje žemėje prasmę. Su Dievo vedimu – pačių gražiausių dienų ateičiai!

Panevėžio ev. reformatų parapija

Sveikiname

Seniūnę **IRENĄ JANUŠEVIČIŪTĘ PETRYLIENĘ**

75-ojo gimtadienio proga! Linkime sveikatos, energijos, dar daug gražių, laimingų metų ir **VIEŠPATIES** palaimos!

Vilniaus reformatų parapijos seniūnų taryba

KATRINA NAKTINYTĖ

1931-02-06–2019-06-08

*Užges diena
Ir vėl ateis naktis,
Ramybėj skęs
Išvargusi širdis...
K. Naktinytė*

Birželio 8 d. Biržų ligoninėje sustojo *išvargusi širdis* Katrinos Naktinytės, reformatės, poetės, puikios mokytojos, jautrios sesers, draugės...

Katrina gimė 1931 m. vasario 6 d. Biržų r. Čepukų kaime reformatų Mykolo ir Emilijos (Plepytės) Naktinių šeimoje, kurioje vėliau gimė brolis Alfredas, po to – dar jauniausias visų mylimas Jonukas, prieš šešerius metus palikęs šį pasaulį.

Čepukų kaimas yra – tiksliau buvo – netoli Biržų, prie Juodupės upelės, kuri apdainuota ir Katrytės, ir jos brolio Alfredo eilėse... *Netoliese dunkso Daudžgirių miškas ir mažesni miškeliai. Tas pempčių klyksmas, lakštingalų čiulbesys visą vasarą skambėjo pievose, miškuose, laukuose. Tėviškės laukais vingiavo siaurukas geležinkelis...*, – rašė Katrina vienoje iš savo išleistų eilėraščių knygu.

Katrina Naktinytė mokėsi Klaušučių, vėliau Biržų Aušros pradinėje mokykloje, 1949 metais baigė Biržų gimnaziją. Įstojo į Vilniaus valstybinį pedagoginį institutą Fizikos-matematikos fakultetą, įgijo matematikos mokytojo specialybę. Dirbo Pasvalio ir Biržų vidurinėse mokyklose. Išėjusi į pensiją gyveno Biržuose, rašė eiles, išleido knygelę *Posmai gimtinei* (2007).

Yra parašiusi daug posmų, kuriuos pritaikė dainuoti saviveikliniams kolektyvams muzikos mokytoja germaniškietė Zita Juozeliūnaitė-Beliakienė, buvęs *Ažuoliuko* muzikos mokyklos mokinys ir choristas Jonas Kiselis, vadovaujamas kompozitoriaus Leono Povilaičio (1934-2007). Daina *Biržai* sukurta žinomo kompozitoriaus, smuikininko, M. K. Čiurlionio menų mokyklos pedagogo, Suomijos kompozitorių sąjungos nario Tado Šerno (1933-2000). Dainų pagal jos eiles sukūrė liaudiškos muzikos kapelų vadovai

kompozitoriai klaipėdietis Pranas Škimelis ir lazdiijietis Romas Mazėtis.

2018 metais išleistas Zitos Juozeliūnaitės-Beliakienės sukurtų dainų rinkinys *Svajonių viltis*, kurioms panaudotos brolio Alfredo ir Katrinos eilės. Jos eilėraščių buvo atspausdinta biržiečių poetų poezijos rinktinėje *Posmai virš Širvėnos* (1997), kituose rinkiniuose, laikraščiuose *Biržiečių žodis*, *Šiaurės rytai*. 2014 m. Biržuose vykusiam prozos ir poezijos konkurse *Kur gimėm, kur augom*, skirtame poeto Jono Strielkūno 75-osioms gimimo metinėms, K. Naktinytė paskelbta nominante už senojo kaimo poetizavimą.

Paskutinis eilėraščių – dainų sąsiuvinis *Dainos gimtinei* išleistas 2019 metų pavasarį. Liko parašyta, bet neišleista nauja Jos eilėraščių knyga, kuriai Ji buvo numačiusi pavadinimą *Ilgesio sparnais skrendu...*

Katrytės eilės papuošdavo ir mūsų *Vilniaus reformatų žinias*. Kartais viena ar su broliu Alfredu parašydavo proginius sveikinimų eilėraščius.

Nuoširdžiai užjaučiame mūsų parapijietį Alfredą ir visus, kurie pažinojo ir mylėjo iškeliavusią Amžinybėn Katriną Naktinytę.

Viešpatie, neatsakyk man savo gailėstingumo; Tavo meilė ir Tavo tiesa visada mane tesaugo! /Dovydo psalmė 40,12/

Vilniaus reformatų žinių leidėjai

Čia, Biržų žemėje, gimiau ir augau,
Čia šaknys mano protėvių, tėvų,
Su šiuo kraštu susietos visos mintys,
Takeliais šiais gyvenimu einu.

Ir kai jau baigsis žemiška kelionė,
Visi darbai ir rūpesčiai sustos,
Po liepomis, prie pilkapių senolio,
Ramiai atgulsiu amžinuos namuos.

Tada išeisiu... ir nebesugrįšiu...
Išnyksiu toliuose plačių erdvių...
Lai eilės „Posmuose gimtinei“
Manoji brydė po Tėvynę bus.

***

Gal žvaigždele padangėj šviesiu
Ar vėju užausiu laukuos,
Gal saulės spinduliu atskriesiu
Gimtinės aplankyt brangios...

Katrina Naktinytė

I N F O R M A C I J A

Birželio 2 d., po Šeštinių – Kristaus Dangun žengimo – sekmadienio pamaldų, Biržų reformatų bažnyčioje *Vargonų muzikos valandėlę* surengė Vlodo Jakubėno muzikos mokyklos fortepijono klasės mokiniai, vadovaujami mokytojos Inos Valatkienės. Vargonais buvo atlikti J. S. Bacho, A. Korelli, J. Brahmsio ir kt. žymių kompozitorių kūriniai.

Birželio 9 d. Sekminių – Šventosios Dvasios atsiuntimo – Bažnyčios gimimo – šventinėse pamaldose Vilniaus reformatų parapiją papildė du jauni žmonės, priėmę Krikštą ir patvirtinę savo Tikėjimą reformatų išpažinime. Triguba šventė!

IŠBANDYMŲ KELIAS

SPORTO STOVYKLA
LIEPOS 13-20 D.

KĖDAINIŲ R. AKADEMIJOJE

Šeštą kartą nepriklausomoje Lietuvoje evangelikų reformatų Bažnyčia kartu su Švedijos suvienyta evangelikų Bažnyčia organizuoja krikščionišką sporto stovyklą **IŠBANDYMŲ KELIAS**

Stovykloje, be sporto užsiėmimų ir pramogų, vaikai girdės Dievo Žodį, kuris bus perteikiamas vaikams suprantama kalba, mokysis giedoti, lankysis vaikų pamaldose, jiems bus diegiamos krikščioniškos vertybės.

Laukiame vaikų - stovyklautojų nuo 6 iki 14 metų.

Stovyklos išlaikymo suma vienam stovyklautojui – 100 Eurų.
Į išlaidas įskaičiuotas vaiko sveikatos draudimo mokestis, maitinimas, organizacinės ir administracinės stovyklos išlaidos, mokymo ir pramogų išlaidos, būtiniausio inventoriaus įsigijimas. Vietų skaičius ribotas, todėl kviečiame kuo skubiau kreiptis nurodytais kontaktais.

Eglė Grucytė, stovyklos direktorė, tel. +370 699 19871, el. paštas egliukas75@hotmail.com
kun. **Raimondas Stankevičius**, stovyklos kapelionas, tel. +370 655 43678, el. p. raimondas@ref.lt.
ADRESAS: Jaunimo g. 2, 58339 Akademija, Kėdainių rajonas.

KVIEČIAME REGISTRUOTIS

į **Evangelikų reformatų jaunimo stovyklą Papilyje**, kuri vyks liepos 21–25 dienomis Papilio pagrindinėje mokykloje.

Dalyvių amžius: 14–18 metų. Kaina: 75 eurai.

LERJ draugija *Radvila*

LIETUVOS EVANGELIKŲ REFORMATŲ JAUNIMO DRAUGIJA RADVILA

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403
Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944

www.klion.lt

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.p. dalija.gudliauskiene@gmail.com

Parėngė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

Redagavo, spausdino
Genovaitė Mikalajūnienė,
Damian Finer

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.